

Syddansk Universitet

Løkketoft er træet af pis

Jønch-Clausen, Heidi

Published in:
KommunikationsForum

Publication date:
2016

[Link to publication](#)

Citation for pulished version (APA):
Jønch-Clausen, H. (2016). Løkketoft er træet af pis. KommunikationsForum.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

27. januar 2016

Mogens Lykketofts tale om Løkke og Thorning

Lykketoft er træt af pis

Heidi Jøneh-Clausen

Adjunkt
Center for journalistik, SDU

Mogens Lykketoft holdt en fødselsdagstale, sendte den til gæsterne, en af dem sendte den videre - og så rullede Mogens-gate.

4,1 ★

0 ♥

0 💬

1459 📖

Giv denne artikel
stjerner:

4,1 stjerner
16 stemmer

”Mogens L. er træt af pis”.

Sådan lød en af de tusindvis af kommentarer på **Lykketofts såkaldte ”følelsesudbrud”**. Et følelsesudbrud så massivt, at det – næsten – var Egon Olsen værdigt. Langt er der ikke fra Olsens: ”Hundehoveder og hængerøve, lusede amatører, elendige klamphuggere, latterlige skidesprællere, talentløse skiderikker, impotente grødbønder, småbørnspædagoger og socialdemokrater!” til Lykketofts ”Fedtede... ligegyldige... dumme... fladpandet... populistisk... dybt utiltalende... usympatiske personer... talent- og profilløst... svindler...” - beskrivelse af både Helle Thorning-Schmidts og Lars Løkkes regeringer.

Mogens Lykketoft. Billede fra Lykketofts 70-års fødselsdag. Polfoto/Cicilie S. Andersen.

Følelsernes mand

Lykketoft har altid været en følelsernes mand. Hans tårepersende afskedstale som Socialdemokraternes formand for ti år siden vises stadig på retorikkurser landet over. Det bidske er heller ikke nyt – partifællerne er vant til angreb. Lykketoft kritiserede i skarpe vendinger skattereformen, finanslovsaftalen med V og K og salget af DONG-aktier til Goldman Sachs. Og dagpengereformen betegnede han som ”det mest brutale angreb på Den Danske Model, som hidtil er gennemført.” Et angreb, som i 2014 fik en del omtale, men som fremstår ganske sobert efter fødselarens nylige meningstilkendegivelser.

Kursus: Skab bedre presseomtale med nye metoder

Internettet har det sidste døgn kogt over af spekulationer: Hvem er den hemmelige socialdemokrat ud af de 50, der modtog den, der har lækket den private fødselsdagstale? De fleste peger på fødselaren selv. Og ja, måske, måske ikke? Spekulationerne vil buldre derudad, men vi finder sandsynligvis aldrig ud af det. Lykketofts egen reaktion på sagen er lige så tam som følelsesudbruddet var storladent. I et knastørt, nærmest juridisk sprog, holder han stædigt fast i sit

perspektiv på sagen, nemlig at talen var privat, blev lækket og ingen offentlig interesse bør have.

Ved at fokusere på processen omkring lækagen går han i en stor bue uden om sagens kerne: At han bl.a. har kaldt landets statsminister for "svindler" og sine partifæller i den forrige regering for "talent- og profilløse". Det ville klæde ham og situationen, at han fastholdt sine synspunkter (som i øvrigt vinder stor genklang på nettet – den første "Je suis Mogens" er spottet, og på ganske få timer har Mogens fået et par hundrede venner mere).

Men, nej. Den brølende hanløve har stukket halen mellem benene og bedt sin presserådgiver meddele, at "talen har fået rigelig opmærksomhed". Selv supplerer han med endnu en tør, konkluderende opdatering, der emmer af håbet om at blive ladet i fred.

Reaktionen er klar: Mogens Lykketoft har det ikke så rart. Han vil bare gerne lukke ned for sagen, se på sine fødselsdagsgaver og fokusere på sit arbejde som leder for FN's generalforsamling. Men så nemt går det nok ikke, for konturerne af en shitstorm har tegnet sig.

Uværdigt, sølle og underskudagtigt

De første reaktioner, bl.a. fra Lars Løkke, var (forceret) bagatelliserende og latterliggørende. Men en shitstorm udvikler sig time for time, og Lars Løkkes glimt i øjet er nu erstattet af dræberblikket. "Sølle og uværdigt" betegner han kommentarerne og kræver, at Lykketoft kommer frem og forklarer sig. Søren Gade kræver også en undskyldning, og Hans Engell har trukket det store skyts frem og bruger ord som "dumt", "arrogant" og "underskudsagtigt" i sin beskrivelse af følelsesudbruddet.

Ekstra Bladet har (selvfølgelig) lavet en afstemning om, hvorvidt Lykketoft skal undskylde, og svaret tyder på et folkekrav. Halvdelen af de adspurgte synes sågar, han bør trække sig fra sin FN-post.

Screenshot fra eb.dk.

Skift strategi. Nu

Kommunikationsforsker William Benoit arbejder med fem overordnede strategier for genoprettelse af image efter en person eller virksomhed har handlet forkert. Strategierne – der hver rummer flere underpunkter – følger villigheden til at undskylde: Benægtelse, unddragelse af ansvar, reduktion af angrebets omfang, korrektion og bøn om tilgivelse.(*)

Ifølge Benoits kategoriseringer befinder Lykketoft sig nu i *benægtelsesfasen*. Her forstået som underpunktet "flytning af skyld", hvor ansvaret flyttes over på nogle andre/noget andet, hvormed man (med Johnsen og Frandsens ord) "undsiger sin egen delagtighed i den givne handling." Lykketoft benægter altså (naturligvis) ikke, at episoden har fundet sted, og ordene er blevet sagt, men flytter ansvaret over på selskabets Judas.

Med det massive pres for en undskyldning må det kraftigt anbefales, at Lykketoft hurtigt skifter strategi. En ren undskyldning – naturligvis med kraftig henvisning til det private vennelag – ville være mest hensigtsmæssigt. Et heftigt temperament, glødende politisk passion, gode venner og rødvin i blodet kunne opløse undskyldningen og gøre den mindre facitruende.

Hvis ikke han vælger denne, måske noget radikale, strategi kan han, med Benoits begreber, gå to andre veje (enkeltvis eller simultant). Begge veje forudsætter, at han står ved sine udtalelser – *også* selvom de var ytret i en privat kontekst. For det første kan han forsøge at ”unddrage sig ansvaret” ved at hævde, at han er blevet *provokeret* ud i sine udtalelser. Med den strategi ville han stå ved sine udtalelser, men hævde, at han blot påpeger et velkendt problem.

For det andet (og i naturlig forlængelse) kan han forsøge at reducere angrebets omfang ved at *transcendere* eller *niveauforskyde*. Hermed kan han hævde, at hans udtalelser skal anskues i en større sags tjeneste, at hans anklager havde – eller snarere, nu *bør have* – et demokratisk sigte. Med det kan han håbe på, at situationen udvikler sig til at handle mere om politik end om ham.

(*) Winni Johnsen og Finn Frandsen (2000): Retorik og krisekommunikation. *Rhetorica Scandinavica*, nr. 14, s. 45-62 (rummer bl.a. en dansk oversættelse af Benoits begreber)

William Benoit (1995): *Accounts, Excuses, and Apologies. A Theory of Image Restoration Strategies*. State University of New York Press, New York.